

иматъ богове на труда, на славата, на силата и имъ кадятъ темянь. Вземете вашия чукъ и всички тѣзи идоли изхвърлете вънь или ги строшете; седнете слѣдъ това при позѣтѣ на вашиятъ Учитель и вие ще разберете вътрѣшния, дълбокия смисълъ на вашия животъ. Това е, което Христосъ иска да каже — че доброто, което Мария има, нѣма да ѝ се отнеме. Ти се тревожишъ за много работи, казвашъ туй имамъ, онуй имамъ; ти си господаръ на тѣзи нѣща, вземи ги и ги изхвърли. Азъ съмъ забѣлѣзалъ, нѣкой господари, седнали на столъ, като мене сега, и заповѣдватъ. Искане да му се подаде нѣщо, което и той самъ може да си вземе, дрѣнка звѣнеца — дрѣнь! Никой не се явява. Вика единъ пѣтъ, вика два пѣти и най-послѣ ще излѣзе да се кара. А бе приятелю, стани, вдигни си самъ това нѣщо, може да си го направишъ самъ. Обущата му сж на петъ крачки отъ него — дрѣнь! да дойде слугинята да му ги донесе. Ще вика и ще се сърди. Вземи си ги самъ, защото спокойствието и мирѣтъ, който имашъ, струватъ повече, отколкото това, че слугинята не е донесла наврѣме обущата. Може и самъ да го направишъ; вземи си обущата, и послѣ дай единъ моралъ на слугинята да идва наврѣме. Това е което Господъ изисква, защото тази слугиня не е слугиня на васъ, а е нѣкому другиму слугиня. Нѣкой пѣтъ азъ ви казвамъ, че съмъ слуга, но не на васъ, не на хората азъ съмъ слуга, а на Бога. Въ града Лондонъ, единъ баптисъ проповѣдникъ отива при другъ проповѣдникъ, на име Спърджънъ и, за да си даде по-голъма важность, написва на картичката си: „Единъ твой братъ во Христа те